

[Hvidberg.]

vedkommende ikke er limiteret, og ved så egentlig nogen, hvad vi kommer ud i? For jeg er ikke helt sikker på, at der ikke vil komme en styrtende mængde låneansøgninger fra de lidt ældre seminarister. Jeg har noget indtryk af det også fra aftenseminariet. Jeg ved ikke fuld besked med det, men jeg kunne tænke mig, at der ville komme mange.

For gymnasiasternes vedkommende vil jeg allerførst på givne foranledning gøre opmærksom på, at de rejsepenge, som er foreslået for deres vedkommende, ikke er et spørgsmål om sporsvognspenge. Det er ikke det, det drejer sig om; det drejer sig om virkelige rejser, f. eks. fra Hobro til Randers, og her vil ordningen naturligvis være af stor betydning. Nu hørte jeg, at der måske også kunne være tale om, at disse problemer kunne løses lokalt, de kunne løses af de kommunale myndigheder. Jeg er ikke klar over, hvorvidt noget sådant kan gennemføres, men i hvert fald er udgiften på dette område jo limiteret til $\frac{1}{2}$ mill. kr. Der rejser sig imidlertid det spørgsmål, om det er nok. Hvordan skal vi straks kunne overskue det? Jeg vil ikke på nogen som helst måde underkende, at der af embedsmændene er gjort et meget dygtigt arbejde med udarbejdelsen af dette lovforslag — sådan som det altid gøres i undervisningsministeriet — men det er jo alligevel således, at man ikke er alvidende, selv om man sidder i undervisningsministeriet, og det vil måske vise sig at være et alt for lille beløb, således at nogle vil få og andre ikke, og at der vil komme vanskeligheder.

Jeg synes derfor, at de nu inddragne to nye områder i nogen grad tynger lovforslaget, selv om beløbet for gymnasiasternes vedkommende synes begrænset, og det gør det lidt vanskeligere at se, hvad loven i det hele taget kan komme til at betyde. Jeg kunne tænke mig at stille den højtærede undervisningsminister det spørgsmål, om det ikke var bedre at holde de to

nye områder ude fra det øvrige, således at vi fik to særlige puljer og de nye ting ikke kom til at forstyrre vore bestræbelser for at hjælpe den del af den studerende ungdom, der har det værst.

Til sidst vil også jeg — på foranledning af, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup kom ind på skolelovsforslagene — have lov til at drage et suk i anledning af disse lovforslag, og det håber jeg ikke den højtærede undervisningsminister tager mig ilde op. Jeg ser nemlig sådan på det, at når man, således som man nu ønsker det, gennemfører disse love, der unægtelig vil komme til at forringe studentereksamen endog i betydelig grad, betyder det, at universitetsuddannelsen bliver så meget desto længere og altså så meget desto dyrere, og så er der jo en vis selvmodsigelse i, at man med den ene hånd giver penge til uddannelse, men med den anden hånd gør uddannelsen dyrere og vanskeligere. Jeg tror, man må tage hele spørgsmålet op i stor bredde, men det skal jeg ikke komme nærmere ind på — jeg ser, at jeg ikke må tale længere.

Endelig vil jeg sige til den højtærede undervisningsminister, at ministeren kan stole på, at vi fra vor side vil møde veloplagte og interesserede til arbejdet i udvalget for at nå frem til den bedste og lykkeligste ordning for vore uddannelsessøgende unge.

Helge Larsen: Det ærede medlem hr. Heick sagde, at forældrene har det første og det største ansvar for børnene, og det synspunkt er jeg aldeles ikke uenig i, men da børnenes evner og anlæg — heldigvis da — ikke er proportionale med forældrenes økonomiske formåen, rejser sig unægteligt det spørgsmål, hvorledes man kan sikre alle lejlighed til at nyttiggøre deres evner og anlæg. Dette må nødvendigvis føre til, at man også fra det offentlige side letter adgangen for mange til studier og uddannelse. Målet må vel principielt være, at der gives adgang for alle til at nyttiggøre deres evner,